

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitemélyítő folyóirat

Milyenek a kilátásaid?

Óh, hogyha ott, — a természetben — ahol csak zajtalan, de eredményes munkát láthatunk, nyelvek zendülhetnének meg, milyen felséges összhangú karban hallanánk a felülről jövő erők után sóvárgó vágyat. Fű, fa, virág mind ezekre vár, mert a bennük rejlő erők különben veszendőbe mennének. Fű nem sarjadna, rügy nem pattanna föl, koporsóvá válna a virágbimbó. — De az, Aki mindent tud, nem engedi az enyészetnek a dicsőséget. Megérti a hangtalan vágyat, s válaszul kibocsátja a kikeletet. Jöttével megújul a természet. Munkához lát serényen. Még alig simogatta meg egy két tavaszi nap langyos sugára, már zöldül, fakad s virágokkal kedveskedik az ébredő természet. — Óh, csak figyeld meg, mennyi ellenállhatatlanság van ebben a munkában! Hányszor letaposod a fűvet, meg a virágot, mennyi ellensége van a zöldelő fának az apró rovartól kezdve a nagy hatalmú emberig, de ha csak egy parányi gyökér — vagy egy megkoppadt törzscsonk marad is, újra kihajt, s ha még van ideje, felhasználja a felülről jövő erőt és magot hoz, gyümölcsöt terem.

Mert akinek van, annak adatik.

Felülről jövő erőkkel kínálja Isten az embert is. Azok, amik születésénél fogva tulajdonai, csak addig viszik, ameddig jut a fű magva, a fa rügye, a virág bimbója a nap hatása nélkül. Az emberi erők csak lehetőségek Isten erejének a hatása nélkül.

Ezt tudja, vagy sejtí az ember. Van zengő nyelve, érző szíve, okos elméje, amikkel összhangzatot, könyörgést tudna egyetemben mindenki a felülről való erőkért az Úr trónja elé bocsátani.

De vajjon mindenkinél készen van ez? Vajjon mindenkinél meglátja az Úr a legyőzhetetlen élnivágyást? Mindenkin láthatja, hogy sok gyümölcsstermésben akarja dicsőíteni a mennyei Atyát?

Fájdalom, sokan rejtik el keszkenőbe téve az egy girát. S amikor mások buzgón epednek a felülről jövő erők után, mint összhangzavaró hamis hangok zúgják az „én” dicséretét s készítik maguknak öntudatlanul az ítéletet: „akinek nincs, még amiye van is elvételik tőle.”

Kedves olvasó! Néked adatik, vagy elvételik tőled?

Milyenek a kilátásaid?

Emlékezés.

Egy férfi vidékre utazott, leesett a lépcsőn és hátgerinctörést szenvedett. Gerincvelő sérülés folytán végtagjai megbénultak úgy, hogy járni sem tudott. Haza vágyott és kérte, hogy szállítsák oda. Tudta, hogy többé nem gyógyul meg.

Amikor hazavitték kérte, hogy a hordágyat az ebédlőben állítsák fel a harmónium mellett. Miután ez megtörtént így szólt: „Énekeljünk“ — és megkezdte az éneket:

„Dicső király az én Megváltóm,
Segít akárhová megyek,
Csodáiról tudok beszélni,
Mindenki hadd lássa meg!“

A körülállók szintén ismerték az éneket, de a meghatottságtól nem tudtak énekelni. Imádkozott és hálát adott Istennek, hogy kegyelmesen hazaszigetelte. Azután a betegszobába vitték, ahonnan tíz heti súlyos szenvedés után vitték ki koporsóban.

A mellében néha olyan fájdalmakat érzett, mintha páncélba szorítának. Mint katona szolgált 1866-ban és 1870-ben a háborúban. Sok ütközetben vett részt és sokszor szembenézett az ellenséggel. Hogy nem volt gyáva, azt bizonyította az a vaskereszt, amelyet kapott.

És mégis, ha a heves fájdalmak jöttek, a kemény katona arcára terítette zsebkendőjét, hogy hozzátartozói ne lássák könnyeit.

A házi orvos kérte, hívjanak konziliumba egy egyetemi tanárt. Amikor a tanár belépett megállt az énekhang hallatára. „Ahol ilyen súlyos beteg van, nem kellene énekelni!“ — mondotta.

„A beteg énekel a testvérével, aki ápolja,“ — volt a felelet.

„Jézussal élve, mi szép életed,
Járod a napsugaras hegyeket!“

Ekkor lépett be az orvostanár.

„Napsugaras hegyeken járunk,
Professzor úr,“ — szólt a beteg.

Rettenetes fájdalmai voltak, tud-

ta, hogy betegsége gyógyíthatatlan, hogy nemsokára itt kell hagynia mindent: feleségét, gyermekeit, házat, kertet — és mégis így tudott énekelni: „mi szép életed.“ — Hogy tudta ő ezt?

Azért, mert az élete Jézusé volt. Nem volt mindig így. Vallási kötelezettségeinek eleget tett, de valódi összeköttetése az Úrral nem volt. De eljött az óra, amikor, mint „tékozló fiú“ ment az Úrhoz és életét az Ő kezébe tette. Ettől kezdve az Úr Jézus lett az élete. Hogy mennyire ebből élt, azt visszamaradt Bibliájából láthatjuk. A lapjain látszott, hogy mindennap használta, a lap szélein megjegyzések voltak. Látszott a könyvön, hogy Isten igéje volt az ő mindennapi tápláléka. Krisztus volt az élete és így a halál nyereség volt az ő számára.

Prédikáció volt az élete, a betegágya és a halotti ágya. Bizonyoságot tett arról, hogy ki Jézus és mit tehet. Áldás áradt a halálából is.

Most már pihen a szenvedés után. Isten letörölte minden könnyet a szeméről. Most már örökre az Úrnál van.

Mily boldog a nyugalom fönn
Jézusnál!

Ott nincsen már fájdalom bűn és
halál,

A kellemes ének arany hárfákkal
Üdvözli a lelket szép bájhangjával.

Béke, béke, égi béke!

Vezérelj engem Jézusom ölébe!

Örökkévalóság.

A nagy Saladin szultán halála előtt egy lándzsára erősített fehér vászondarabot vitetett körül a városban. Egy hirnök a következő kiáltotta: „A hatalmas Saladin király, aki egész Ázsiát és Egyiptomot meghódította, nem visz magával mást, mint ezt a halott ruhát!“

A B I B L I A K Ö N Y V E I

Birák könyve.

A Birák könyve eleitől végig kiméletlenül azt bizonyítja, hogy Józsuének nem sikerült a népet bevinni az igazi nyugalomba. Ennek oka, hogy az új nemzedék nem valószínűsítette meg Józsué intését. Az Úrnak való szolgálatot nem vitték bele mindennapi életükbe s viszont az idegen isteneknek szolgáló népek maradványait bálványokkal együtt megtúrták az ő közelükben. Ebből azután állandó kísértés származott, úgy hogy ők maguk is beleestek a bálványozásba. Mi történhetett már most? Az Úr kemény büntetésekkel, az ellenség hatalmasodásával sújtja, majd ébreszti fel a népet. A nép belátja bűnét: az Úrtól való elpártolását, mint minden bajnak okát. Az Úrhoz kiált. Az Úr megkegyelmez a megtérő népnek s diadalt ad ellenségei felett. Nagyon szép lenne ez, ha a dolog itt végződne. De azután újra hűtlen lesz a nép, az Úr újra kénytelen büntetni, ekkor megint jön a bűnbánat és így tovább, — az egész körfolyamat ismétlődik szinte az unalomig. Ezt a végeredményben szomorú tényt maga a könyv állapítja meg mindjárt első fejezeteiben s azután tér át az egyes birák harci tetteinek jellemzésére. — Kik voltak a birák? Nemzeti hősök, akiket az Úr felhasznált az elnyomott nép helyzetének enyhítésére, amikor ez bűnbánatra ébredve Hozzá kiáltott segítségért. Megbízatusuk nem volt állandó jellegű, bár a harcok dicső befejezése után több-kevesebb ideig még bizonyos súlya volt szavuknak. A tizenhárom bíró közül hetet szoktak a nagyobbak közé venni: Othniel, Ehud, Debora, Bárak, Gedeon, Jefte, Sámson. Előfordult, hogy egy időben két bíró is volt. Debora és

Bárak együtt harcolnak és vivják ki a nép számára a győzelmet. Rendkívül megragadó Deborának, ennek az egyetlen nő-bírónak, erről szóló diadaléneke az 5. fejezetben, melyben a történettudósok is, az ókori irodalom legrégebb emlékeinek egyikét látják. Igen megnyerő s hozzánk legközelebb álló a birák közül Gedeon alakja. Nála látunk megint egy megragadó elhivatási történetet, aminővel Mózesé óta nem találkoztunk. (6. fej.) De csodálatos a seregapasztás története is a 300 emberrel kivívott diadal. Érdemes összehasonlítani Deboraéval. Mindenesetre sok újabb s bensőbb igazság jut kifejezésre Gedeon harcában, innét is, hogy minden időben jobban foglalkoztatta Isten gyermekeit Gedeon alakja. Énekes könyveink is többször emlegetik. Jefte életéből inkább csak egy tragikus tanulság árad ki. Népe nyomorúságának, egy győzelemmel, végét szakasztja, de ugyanakkor egy könnyelműen s helytelen módon tett fogadalmával egyetlen leányát kénytelen a szó szoros értelmében feláldozni. Mennyire más lett volna, ha Jefte a maga életének teljes odaszentelésére tett volna fogadalmat! A könnyelműség és a testiség uralma látszik Sámsonnak alakján. Stílusa inkább Debora-ra emlékeztet, de a köztudatba sokkal inkább átment az ő alakja nagy ereje, szellemessége s élet-történetének regényessége folytán. A könyv a 13. fejezettől bőségesen foglalkozik vele, de inkább abban az értelemben, hogy milyenek nelegyünk. A sok erővel s jó akarattal bíró, de körülmetéletlen szívű ó-ember fényképét tanulmányozhatjuk rajta.

A 17. fejezettől a könyv végéig egy függelékét találunk, mely még a Birák sora előtti időből való s mely Izrael történetének legsötétebb lapjait

foglalja magában. A leplezetlen bálványimádás s ezzel kapcsolatban az erkölcstelenség legnagyobb mértéke kerülnek itten egymasmellé s ezzel egymással szoros összefüggésbe is. Igen, ez a függelék azért hozzátartozik a Birák könyvéhez, mert be kellett mutatni azt, hogy hová vitt az engedtlenség, mikor nem fogadták meg az Ur parancsát az idegen elemek kiirtására nézve.

A körülbelül 350 év történetét magába foglaló könyv szerzője ismeretlen. A zsidó hagyomány Sámuelnek tulajdonítja, ám ő legfeljebb csak kezdeményezhette a könyvet. A szerző később élhetett, de 1. fejt. 21. verséből kitűnik, hogy a könyv már készen állott akkor, amikor Dávid Jeruzsálemet elfoglalta.

Szokták a Józsué és Birák könyvét úgy viszonyítani Mózes öt könyvéhez, mint az Ap. Cselekedeteit a négy Evangéliumhoz. Csakhogy míg az említett újtestamentumi könyvek dicsőséges fejlődésről, addig, kivált a Birák könyve nagy elhanyaglásokról beszél. Oly sokszor van szó e könyvben a megtérésről s mégis oly szomorú az eredmény. Miért? Mert nincs keresztülvive Istennek már említett parancsa. És ebben van a Birák könyvének főjelentősége a mai bibliaolvasóra. Megtérés után ne kényelmesedj el! Irts ki mindent; irtsd ki az idegen elemet, a kananitákat, a bálványoknak még maradványait is szivedből. Nemcsak élned velük, de még tűrnöd sem szabad őket. És ha a magad szívében elfoglaltad ezt az álláspontot, az Ur majd felhasznál, hogy ugyanaz jusson érvényre abban a közösségben is, amelyhez tartozol. Vért azért már nem kell ontanod. Kiontatott a Bárány vére. Ennek szerezz érvényt. Ezt üzeni neked a Birák könyve. (Birák 5:31.)

.....
Megtérésünk óta hisszük és reméljük a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését.

A lélek-kereszttség.

Dr. Torrey, a híres evangelista beszélt.

Sohasem fogok elfelejteni egy estét, amelyet Chikagóban töltöttem. Vasárnap esti prédikációmhoz ezt a teksztust kaptam az Úrtól. „Tűzzel és Szent-Lélekkel keresztel meg majd titeket.” Prédikációm alaposan átgondoltam, de le nem irtam. Mikor szombaton este előkészületemet bevégeztem, letérdeltem, hogy Isten áldását kérjem prédikációmra. Körülbelül a következőket mondtam: „Mennyei Atyám, Te azt parancsoltad, hogy ezekről az igékről beszéljek: Tűzzel és Szent-Lélekkel keresztel meg majd titeket. A lélek-kereszttségéről kell beszélnem, amelyet az hiszem, még magam sem kaptam meg. Hogy beszélhessek arról, ami még nincs is birtokomban. Óh Atyám, add meg nekem, mint valószínű tapasztalatot, azt, amiről majd szólnom kell, hogy beszédem élő bizonyágtétel legyen.”

Isten meghallgatta imádságomat. S tudjátok mit adott? A saját szívemet mutatta meg úgy, mint még eddig soha. Sejtelmem sem volt róla, hogy annyira telve vagyok hiúsággal, becsvágygal, büszkeséggel, hogy olyan önérzetes és olyan önző vagyok, amilyennek nem szabad lenni az evangélium szolgájának. Nagyon fájdalmas, de nagyon üdvös volt számomra ez a tapasztalat.

Igen, úgy járunk, ha a Szent-Lélek úgy tölt meg bennünket, mint „tűzet gerjesztő Lélek.” Mialatt bennünket megvilágítja, mélyen megalázza a porig. S erre van szükségünk. Jöjjék nekünk, ha a Szent-Lélek már most megmutatja nekünk, hogy milyen nemű a munkánk. Jobb, mintha csak azon a napon tudjuk meg, mikor a tűz mindent nyilvánvalóvá tesz, fát szénát, pozdorját. Mily fájdalom, ha akkor azt látjuk, hogy munkánk füstbe megy s magunk is csak mintegy tűzön keresztül mentetünk meg

A halál előtt.

Zürichben élt sok év előtt egy fiatal orvos. Hívő családban nevelkedett. A gimnáziumban lassankint elvesztette a hitét. Nagyon tehetséges és szorgalmas volt. Büszke volt az eredményekre, amelyeket elért és lassankint lebecsülte az Evangéliumot és megszakított minden összeköttetést a hívő, keresztyén körökkel. Egy napon nagyon meghült, nem törődött azonban vele. Napról-napra erősebben köhögött és egyszerre csak ágynak esett.

Egy orvostanár, aki a fiatal orvost nagyrabecsülte, házába vette és megtett mindent, amit emberileg meg lehetett tenni felgyógyulása érdekében. A betegség előrehaladását még sem tudta meggátolni. Amikor a fiatal orvos a véget közeledni érezte, az örökkévalóságra gondolt. Egyszer amikor a professzor és felesége ágya mellett ültek, így szólt: „Borzongok“. „Hozok egy csésze teát“ — mondta a tanár felesége. „Nem, nem fázom, borzongok.“ „Meglégítő üveget hozzak?“ — kérdezte. „Nem, nem fázom, borzadok! — kiáltotta a beteg, a körülállók nagy rémületére. „Mitől irtózik, kedves Doktor ur?“ — kérdezte a hölgy. „Az adósságomtól, a haláltól és attól, ami azután jön.“ Felelte az ifjú és Isten ítéletére gondolt.

A tanárné nem ismerte az Úr Jézust és nem tudott segítségére lenni a betegnek.

Elővette az Új-Testamentumot és felolvasott belőle. Az Úr megkönyörült rajtuk. A beteg hálás volt és újra meg újra szólt: „Tessék még olvasni.“

Amit ifjú korában hallott és hitt, újra feléledt lelkében. Maga előtt látta a megfeszített és feltámadt Úr Jézust, aki őt is megváltotta és elfogadta. Ebben nyugodalmat és békeséget talált a lelke. Halálfélelme elmúlt.

Megváltozott.

Egy bibliaárus eladott egy Új-Testamentumot egy vendéglősnének, férje ellenkezése dacára. Négy év múlva újra odament. A vendéglős maga is vett most egy Bibliát és ezeket mondta: „Emlékszik még talán rá, hogy négy év előtt kiutasítottam. A feleségem vett akkor egy Új-Testamentumot. Elhatároztam, hogy a könyvet hamarosan el fogom égetni. Feleségem azonban jól ismert és eldugta előlem a könyvet. Olyankor olvasott belőle, amikor én nem voltam otthon. Nem tudtam megtalálni. Egyszer, amikor feleségem elment hazulról átkutattam a holmiját és végre megtaláltam a gyűlölt könyvet. Milyen boldogság volt az! Örültem annak, hogy a feleségem hiába keresi majd a könyvet és én elégetem.

Anélkül, hogy valamire is gondoltam volna, felnyitottam a könyvet az Efezusbeliekhez írott levél 6. részénél. Nem tudom elmondani, hogy milyen hatást gyakorolt rám az olvasott rész. Mindjárt az első két vers nagyon megragadott. Háromszor elolvastam a felnyitott részt és azután visszatettem a Bibliát a helyére. Amikor a feleségem visszajött meglepte az én csendes viselkedésem és aggódva kérdezte, hogy nem vagyok-e beteg?

„Nem vagyok beteg“ — feleltem — „nyugodt lehetsz.“ Elmondtam, hogy hogy találtam meg a könyvet, olvastam belőle és az olvasott rész nagyon megragadott. — „Bocsáss meg“ — kértem — „hogy meg akartalak abban akadályozni, hogy ezt a könyvet megvedd. Igaza volt a bibliaárusnak, amikor azt mondta, hogyha ismerném azt a könyvet, akkor nem akadályoználak meg abban, hogy ezt olvasd.“ Azután még hozzátette nekem: — „És most úgy fogadom, mint barátomat, szeretnék egy Bibliát venni és kérem, hogyha megint erre jár, látogasson meg.“

KÜLMISSZIÓ

Imaszövegségek a missziói munkában.

Egy skót misszionáriusnő mondta el, hogy találkozott a vonaton egyszer egy fiatal leánnyal, aki azt mondta, hogy szeretne imádkozni egy misszionáriusnőért. Megegyeztek, hogy együtt fognak dolgozni. Az egyik kimegy a misszióba, a másik pedig otthon imádkozik majd a misszionáriusnőért. „Tíz perc után el kellett válnunk” — írja a misszionáriusnő — „de én azzal az érzéssel mentem vissza Indiába, hogy egy missziói társnőt hagytam a hazamban. Ez hat évvel ezelőtt történt, azóta nem láttuk egymást, de levél útján szoros összeköttetésben maradtunk. Hogy eredményesen imádkozhassék értem, szorgalmasan tanulmányozta a missziói hirdásokat és érdeklődött a munkám iránt úgy, hogy megismerte azokat az embereket, akik között dolgozom és résztvevtem minden örömben és szenvedésben. Nem tudom megmondani, milyen nagy segítség az ő imája az én számomra és mily hűséges társam a munkában. A múlt héten kaptam egy levelet tőle, amelyben leírja, hogy hogy megváltozott az élete a missziói munka folytán. Az ő csendes falusi életét gazdaggá tette ez a szent barátság, amely épen olyan reális az ő számára, mint az én számomra. A misszió ügye fontos és drága lett számára azért, hogy értem imádkozott.

„Jézus, Dávidnak fia...”

1898 február 22-én Christaram volt az első bélpoklos, akit a puruliai menhelyre felvettek. 50 éves volt és nagy vágy volt a szívében,

hogy az Úr Jézust megismerje. Nem sok idő múltán vágyott a békességre. Christaram nevet választotta a maga számára, ami annyit jelent, hogy „nyugalom Krisztusban”, hogy lássák, hogy mit talált az Úr Jézusban.

Bámulatosan gyorsan haladt az Evangélium megismerésében, megkísérelt keresztyén dalokat költeni, amelyeket nemzeti dallamra énekelt és a menhely betegeit is megtanította rájuk.

Christaram 1900. április 24-én halt meg. Amikor a halálos ágyán feküdt összehívta a betegeket a bocsánatot kért tőlük, ha szöveg vagy cselekedettel megbántott volna őket. Azután kérte őket, hogy bízzanak az Úr Jézusban, éljenek szeretetben és békességben egymással.

Egy özvegy grófnő hallott Christaramról és elhatározta, hogy alapít Indiában egy menhelyet a bélpoklosok számára és Christaramról nevezi el. És meg is tette.

Hát nincs dolog?

*Hát nincs dolog? Gyöngéd asszonykez
Mért vagytok lomhán ölbe téve ti?
E bús világban annyi a panasz.
S ti mit se tudtok itt segíteni?*

*Iját nincs dolog? A bűnnek útjain,
Oh mennyi van, ki roskadozva jár!
Nem vágyol elvezetni ily szegényt
Az útra, hol rá Megváltója vár?*

*Hát nincs dolog? Te csak mulatni vágy
S ezrek jajára, im, füled süket,
Kik mig körülled küzdenek, nem segí
Irgalmas szívedel hordni terhüket?*

*Hát nincs dolog? Napod folyvást ragyog
De sok szívet örök homály fedez,
Kezed mindig virágot szaggatott
De hány van, kit folyvást tövis sebez!*

*Hát nincs dolog? S így szólsz, — ha jő az Úr
S télneségedből téged fölriaszt,
Kérdvén: „Elvégezed-e dolgodat?” —
„Uram, hiszen meg sem találtam azt!”*

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Ápr. 1. Luk. 22: 1—13, Fil. 2: 12—18. A hívő ember életében mindent Isten akar munkálni és véghezvinni. De ehez az szükséges, hogy a hívő teljesen átadja magát az Úrnak, s féljen és rettegjen attól, hogy bármiféle bűn, engedtlenség, vagy hitelenség által megakadályozza, vagy késleltesse ezt a munkát. Az ilyen élet lesz igazán gyümölcsöt hozó élet, mint volt Pálé is, aki nem csak hirdette, hanem élte is ezt az életet.

Ápr. 2. Luk. 22: 14—30, IV. Móz. 21: 4—9. Nem a rézkigyóban magában volt agyógyító erő, hanem Isten kegyelmében, amelyben ha valaki hitt és annak folytán engedelmeskedett, az meggyógyult. A rézkigyó csak példakép volt, amely előre mutatott az eljövendő Krisztusra, aki elmondhatta magáról: „Én ha felemeltem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.“ (Ján. 12: 32.) Főlemeltett először a keresztfára s magához vonz, hogy aki hittel tekint az Ő válságfalárára, kiomló véérére, az meggyógyuljon, s főlemelték aztán a mennyekben, hogy mint élő és megdicsőült Úr vonja magához a lelkeket.

Ápr. 3. Ján. 8: 46—59, Zsid. 9: 11—15, Ján. 13: 31—35, I. Pét. 1: 17—25. Krisztus vére nemcsak a bűnőktől, hanem a holt cselekedetektől is megtisztítja a benne hívőket. Vagyis, akik teljesen átadják magukat neki, azokban véghezviszi, hogy mindent Ő általa cselekedjenek, s így minden cselekedetük olyan legyen, mint az élő fa, amely gyümölcsöt terem. Ilyen teljes változást szerzett nekünk a mi dicső Urunk, ilyen nagy örökséget készített a mi számunkra, ha elfogadjuk az általa felajánlott vele való szövetséget

Ápr. 4. Zsolt. 20. Fil. 2: 19—30. Pál apostol munkatársakat nevel a maga számára, tudván, hogy az Isten országának munkája oly nagy, hogy abba mindig új meg új munkásokat kell állítani. S szereti és megbecsüli munkatársait. Milyen szeretettel beszél úgy Timótheusról, mint Epafróditusról, s mennyire óhajtlák, hogy a többi hívő testvérek is szeretettel és megbecsüléssel viseltessenek irántuk. Isten országának munkájában ma is fontos, hogy a munkatársak egymást szeressék és megbecsüljék s így építsék közösen az Úrnak testét.

Ápr. 5. Luk. 22: 31—38, Fil. 3: 1—11. Pál apostol sok mindenben bizakodhatott volna test szerint is, mint ahogy ma is sokan bizakodnak abban, hogy jó refor-

mátus, vagy evangélikus családból származnak, hogy vallásosok és becsületesek s más effélékben. De Pál mindezekben nem bizakodott. Neki egyetlen bizakodása a Krisztus keresztje volt. Annak akarta minden titkát megismerni, minden igazságát és erejét magáévá tenni. Nem elégedett meg azzal, hogy meg van mentve és nem fog elkárhozni, hanem ahoz a sereghez vágott tartozni, amely majd az Úr eljövetelekor először támad föl a halottak közül, hogy elragadtassék az Úr elé s mindenkor az Úrral legyen.

Ápr. 6. Luk. 22: 39—46, Fil. 3: 12—21. Az elsőszülött sereghez, a győzedelmes sereghez való tartozás az a cél, amely felé Pál fut, amelyről azt mondja, hogy még nem érte el, de hiszi, hogy el fogja érni, mert célegyenest fut, nem nézve sem jobbra, sem balra, a világnak semmiféle csábjaira és kísértéseire, sem hátra, akár elhagyott bűneire, akár a keresztyén életben szerzett tapasztalataira, hanem mindig csak előre. S az ő követésére hív fel másokat is. Bár tudnánk mi is vele együtt futni a cél felé, s készen várni a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését?

Ápr. 7. Luk. 22: 47—53, Fil. 4: 1—9. „Az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad“, ez már több, mint az a békesség, amelyet az Istennel megbékült lelkiismeret ad. . . Ez már az a békesség, amely a szünetlenül Istentől függően, mindenben az ő akaratának engedelmeskedő életnek a gyümölcse. Ennek az életnek másik becses gyümölcse a szünetlenül való öröm, amely kizár minden aggodást, minden nyughatatlanságot, s a szívet soha meg nem szünő hálaadásra indítja. Ez a békesség és öröm töltötte el Pál szívét, s egyúttal az a vágy, bár minden hívő testvére megismerné az Úrral való életnek ezt a teljességét.

Ápr. 8. Luk. 22: 54—62, Fil. 4: 10—23. Isten országának munkásai tudják, hogy ők számíthatnak hűséges Urukra, hogy gondoskodik minden szükségükről. S ha az Úr ezt az Isten többi gyermekei által akarja elvégezni, akkor azok ne szükösen, ne kedvetlenül, ne is dicsekedve adjanak, hanem úgy, mint akik tudják, hogy az, hogy ők adnak, az első sorban is öreájuk nézve áldás és nyereség. Nincs jobb adós Istennél, Ő százszeresen fizeti vissza azt, amit neki adunk. S végeredményben csak azt adhatjuk Istennek, amit tőle vet-

tünk, s amivel tulajdonképen mi vagyunk az Ő adósai.

Apr. 9. Luk. 22:63—23:13. Zak. 9:8—12. Az ó testamentumi próféta hirdeti a nagy örömet, hogy a Király jön. Még a részleteit is milyen híven rajzolja annak a jelenetnek, mikor a Király, bevonul Jeruzsálembe számárcsikónak a hátán ülve. Mily csodálatos, hogy ilyen világos próféciák után is olyan kevesen ismerték föl az egyszerű, alázatos, számárháton ülő Jézusban a mennyei Királyt, a bírāja előtt megnémuló bárányban a Juda oroszlánját. Valjon ma is, a mostani virágvasárnapon hányaknak a szeme van megnyitva az Úr dicsősége előtt?

Apr. 10. Máté 21:1—9. Fil. 2:5—11. Ján. 12:1—8. Zsid. 12:1—6. Jézus Krisztusban az alázatosságnak és engedelmeségnek az indulata volt. Ez ragyog keresztül egész földi pályáján. Azért végződhetett az a pálya a legteljesebb menynevi dicsőségben, s fog majd egykor itt a földön is ilyen dicsőségben folytatódni az Ő eljövetelekor. Mert nemcsak a menynevi seregeknek kell meghajolniok Ő előtte, hanem a földieknek is, azoknak is, akik Őt által szegeztek. (Jel. 1:7.) De azok akkor rettegni fognak a Bárány haragjától és pedig nemcsak azok, akik testét, kezeit és lábait által szegeztek, hanem azok is, akik megtérni nem akaró kemény szívükkel sebet ütöttek az Ő szeretettől égő szívére.

Apr. 11. Zsolt. 22:1—9, 12—20. És. 42:1—7. Ez is azok közé az ó-testamentumi próféciák közé tartozik, amelyeket az Úr Jézus magára alkalmaz. (Máté 12:17—21.) Ő az, aki csendességben, alázatosságban, sokaktól féltreismerve, megvetve, járt itt a földön, de akinek szívéből gazdagon áradt a szeretetnek, az irtalmasságnak forrása, amely fölűditette, megerősítette, megvigasztalta a gyengéket, a szenvedőket, a szomszagtól elepedteket. S hány vak áldhatta Őt szemének megnyílásáért, hány megkötözött lélek a szabadulásért! S valjon megiszüntek-e ma is ezek a csodák? Ha megkevesbedtek, az azért van, mert megkevesbedett a hit, mert az igazi hit ma is lát és tapasztal csodákat.

Apr. 12. Luk. 23:13—25. És. 50:4—7. Az emberi nyelvről azt mondja Jakab apostol, hogy az tűz, a gonoszságnak öszszesége. De az Úr Jézus a nyelvet is csak jóra használta. Bölcs, szelid, vigasztaló megszentelt szavak hangzottak el általa. S amit nyelve beszélt, azt megerősítette, megpecsételte egész élete. A bűnös emberi nyelvet is csak Ő tisztíthatja, Ő szentelheti meg. Ha arra vágyol, hogy még

beszédben sem vélkezzél, úgy fordulj Urhoz, add át neki, szenteld neki a nyelvedet, hogy Ő adhasson reá olyan szavakat, amelyeket sohasem kell megbánni, mert amelyek nem szurnak, nem sebeznek, nem romlanak, hanem gyógyítanak, építenek, utat mutatnak Isten felé.

Apr. 13. Luk. 23:26—35. Zsolt. 138:1—4. Boldog, aki úgy tudja dicsérni az Urat, mint a zsoltáríró az Ő cselekedeteinek nagyságát, dicsőségét, méltóságát, aki tudja venni a testi és lelki eledelt egyaránt, aki szövetségbe lépett vele, aki elfogadta a váltságot, amelyet az Úr szerzett. Ilyen az igazán bölcs ember, mert a bölcsesség kezdete az Urnak félelme, s Jézus Krisztus első sorban is bölcseséggel adta nekünk, hogy bölcseségtől megvilágosított szemekkel fölismerhessük benne igazságunkat, szentségünket és váltságunkat. (Kor. 1:30.)

Apr. 14. Ján. 13:1—15. I. Kor. 1:23—32. Luk. 22:14—20. I. Kor. 10:16. Jézusnak az utolsó vacsorán elhangzó szavainak mélyeséges értelmét senki se értette jobban, mint Pál apostol. Éppen ezért tudja ő ezt a jelenetet úgy elemezni, állítani, mintha ő is jelen lett volna az Úr mellett. Megértette, hogy milyen szent dolog az úri szent vacsorában való részvétel, nem vehet azon részt senki úgy, hogy megvizsgálja magát, ha valjon nem méltatlan vendége az Úr asztalának. Méltóvá magát a magunk érdemei tesznek, hanem az Úr által hitben való egyesülésünk. S aki méltatlanul járul az Úr asztalához, az nemcsak magát, hanem csak önmagának árt, hanem gyengíti a gyülekezetet. Nagy felelősség ez!

Apr. 15. Ján. 19:17—30. És. 57:1—13. Luk. 23:39—46. II. Kor. 5:14—21. Merüljünk el ezen a szent napon a Bárány képméneke szemléletébe. Álljanak előttünk szenvedései, fájdalmai, sebei, amelyeket mi bűneinkért hordozott, álljon előttünk szelid alázatossága, néma türelme, felszólalás nélküli méltósága, amellyel mindezt viselte. De fordítsuk tekintetünket arra a dicsőséges képre is, amely azt mutatja, hogy szenvedései gyümölcsöket hoztak, megváltott, megmentett lelkek százezreit és millióit, akik majd ama nagy napon ott állnak a trón előtt, fehér ruhákban, kezökben pálmaágakkal, s dicsérni és dicsőíteni fogják a megöletett Bárányt, aki méltóan, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást, amen. (Jel. 5:12)

Vargha Gyulán